

Proč již nemohu být přítelem Izraele a nikdy nebudu:

 polec24.cz/blog/proc-jiz-nemohu-byt-pritelem-izraele-a-nikdy-nebudu

22. 10. 2023

blog

Byl jsem příliš zaneprázdněn nenávisť k Hamásu, než abych si uvědomil, že bych měl nenávidět to, co umožnilo Hamasu spáchat zločiny.

Scott Ritter 14.října 2023 (zkráceno)

Byly doby, kdy jsem se považoval za přítele Izraele. Během operace Pouštní bouře jsem se snažil zabránit odpálení iráckých střel Scud proti Izraeli a v letech 1994 až 1998 jsem často cestoval do Izraele, kde jsem spolupracoval se zpravodajskou agenturou Izraelských obranných sil (IDF), Aman, zajistit, aby Irák už nikdy nemohl ohrožovat Izrael raketami Scud s konvenčními, chemickými, biologickými nebo jadernými hlavicemi. Informoval jsem izraelské generály, diplomaty a politiky.

Pracoval jsem dlouhé hodiny bok po boku s izraelskými fotoanalytiky, hodnotiteli, technickými analytiky a vedoucími důstojníky, abychom zajistili, že všechny irácké zbraně hromadného ničení budou plně a ověřitelně detekovány. Ohromila mě úžasná pracovní morálka a vrozená inteligence mých kolegů. Zaujala mě také jejich integrita, protože více než splňovali svůj slib, že dodrží mandát udělený Radou bezpečnosti OSN, pokud jde o práci, kterou jsme já a moji kolegové ve Zvláštní komisi OSN (Unscm) vykonali v Iráku.

Když jsem v srpnu 1998 opustil UNSCOM, považoval jsem se za jednoho z opravdových přátel Izraele. Musím se přiznat, že v dětství jsem byl ohledně Izraele více než trochu ambivalentní – nebyl jsem zrovna jeho fanoušek. Moje první vzpomínka na Izrael byla Jomkipurská válka v říjnu 1973 a zaujaly mě zprávy, které jsem četl a viděl v televizi. Později, v roce 1976, mě podobně uchvátila drzost a hrdinství záchrany Entebbe. Ale ta dětská zamilovanost vyprchala,

když jsem nastoupil na vysokou. S americko-izraelským spolubydlícím, který právě skončil službu v IDF (já jsem právě skončil službu v americké armádě, byl jsem zapsán do programu námořní pěchoty a nemohl jsem pochopit, proč by americký občan byl v ozbrojených silách někoho jiného – nebo dokonce mohl sloužit) a složit také velmi aktivní Hillel (židovská studentská organizace) na akademické půdě. A byl jsem zaražen nulovou tolerancí, která existovala mezi mnoha americkými Židy vůči Palestině a arabskému světu obecně.

Profesor John B. Joseph, asyrsko-americký historik blízkovýchodních studií, mě hluboce ovlivnil. Syn uprchlíků z asyrské genocidy v předíránské Persii vyrůstal v Bagdádu. Otevřenost, s jakou vyučoval kurzy o arabsko-izraelských vztazích, byla v ostrém kontrastu s postojem organizace: „buď ty, nebo já“. Jednou, na jaře 1983, Hillel sponzoroval delegaci izraelských vojáků, aby navštívili kampus a přednášeli o izraelské invazi a okupaci jižního Libanonu. Byl jsem zapsán do kurzu velitelů čet námořní pěchoty a měl jsem být po promoci v květnu 1984 povýšen na důstojníka.

Konfrontace mezi americkou námořní pěchotou a třemi tanky IDF v únoru 1983 se dostala na titulky po celém světě. Tanky, kterým velel izraelský podplukovník, se pokusily prorazit pozice námořní pěchoty. Kapitán Charles B. Johnson, velitel jednotky, která měla za úkol zabránit Izraelcům ve vstupu do Bejrútu, stál před tanky a řekl důstojníkovi IDF, že je nenechá projít. Když tanky hrozily, že ho přejedou, kapitán Johnson vytáhl pistoli, skočil na vedoucí izraelský tank a řekl podplukovníkovi, že to udělají pouze přes jeho tělo. Izraelci ustoupili.

Patová situace u Bejrútu zvýšila napětí mezi Spojenými státy a Izraelem a ministerstvo zahraničí povolalo tehdejšího izraelského chargé d'affaires ve Washingtonu Benjamina Netanjahua, aby protestovalo proti izraelské provokaci. Následovala zlé pomluvy a Izraelci rozšířili fámu, že kapitán Johnson páchne alkoholem.

Tuto fámu zopakoval jeden z vojáků IDF v mém kampusu. Urazil jsem se a postavil se řečníkovi. Méně než diplomatickým způsobem jsem mu připomněl, že je na americké půdě a v přítomnosti příslušníka americké námořní pěchoty – a byl bych prokletý – kdybych mu dovolil pomlouvat pověst důstojníka námořní pěchoty v mé přítomnosti. Vzhledem k agresivitě mých slov (na akademické půdě jsem byl známý tím, že jsem zmlátil spolužáka, který si přál, aby John Hinckley, atentátník na prezidenta Ronalda Reagana, byl lepším střelcem), organizátoři Hillel zasáhli a vykázali vojáka IDF z pódia a kampusu.

Můj další kontakt s Izraelem byl nepřímo během operace Pouštní bouře. Zatímco posláním amerických sil bylo osvobodit Kuvajt od irácké armády, hrozilo, že irácká palba upravených raket Scud zatáhne Izrael do konfliktu. Tím by se zhroutila koalice národů pečlivě vytvořená prezidentem Georgem H. W. Bushem, protože zúčastněné arabské státy by odmítly bojovat na straně Izraele. Odvrácení startů iráckého Scudu se stalo nejvyšší prioritou a jako expert na Scud ve štábu generála Normana Schwarzkopfa jsem se do tohoto úsilí výrazně zapojil. (Jak jsem připomněl otevřeně nepřátelskému posluchači během jedné přednášky ve velké americké židovské organizace v roce 2007, posadil jsem svou prdel do Izraele, když si on a další američtí Židé koupili lístky na útěk ze Svaté země).

Po válce mě naverboval UNSCOM, abych pomohl vytvořit nezávislou zpravodajskou službu na podporu mise OSN v Iráku. V roce 1994 jsem navrhl, aby UNSCOM otevřel tajný kanál s Izraelem, k úzké koordinaci zpravodajské záležitosti související s odzbrojením Iráku. Můj návrh byl přijat a pomohl jsem vést první delegaci UNSCOM vyslanou do Izraele, kde jsme se setkali s ředitelem AMAN a vedoucím oddělení výzkumu a analýzy (RAD), abychom projednali rozsah zpravodajské spolupráce mezi UNSCOM a Izraelem.

Během své první návštěvy Izraele v říjnu 1994 jsem se setkal se zpravodajským důstojníkem izraelského letectva, který se během následujících čtyř let stal mým nejdůležitějším partnerem. Náš profesionální vztah byl vynikající – bez tohoto důstojníka, jehož energie, intelekt a zkušenosti byly na špičkové úrovni – by vztah mezi Unscom a Izraelem nepochybně nebyl tak úspěšný, jako byl. Na tomto muži, kterého jsem považoval nejen za kolegu, ale i za přítele, mě nejvíce zaujalo, jak moc chtěl, abych porozuměl a ocenil Izrael – skutečný Izrael a ne propagandistickou show, kterou je Izrael známý, když jde o to, cizince jako mně, ovlivnit.

Ano, nechal jsem se proletět helikoptérou nad Izraelem, abych mohl vidět z ptačí perspektivy, jak malá a zranitelná ta země je. Ano, helikoptéra přistála na Masadě, kde jsem byl informován o tragédii tohoto období izraelských dějin. Ano, byl jsem odvezen na Golanské výšiny, na předsunuté pozorovací stanoviště, kde jsem dalekohledem viděl pozice syrské armády – to vše je pravda. Ale můj izraelský hostitel poznamenal, že můj skutečný zájem je „Scud Museum“, kde Izrael shromáždil trosky všech raket Scud, které dopadly na jeho půdu během operace Pouštní bouře. To mně zajímalo, protože to byl můj úkol.

Do Izraele se zamilovat, můj úkol nebyl.

Můj hostitel postupně uvolňoval svou kontrolu, když šlo o to, kam mohu jít a co mohu ve volném čase vidět. Moje žena mě přijela navštívit na prodloužený víkend a vzal jsem ji k Mrtvému moři, do Jeruzaléma, Nazaretu, Galilejskému jezeru a řece Jordán – všechna místa vytržená přímo ze stránek Nového zákona. Moje žena, gruzínská ortodoxně věřící, byla nadšena. Na mě, prostého historika, to udělalo hluboký dojem. „Každý kámen, který převrhneš nohou, vypráví příběh,“ řekl mi. „Tato země je plná historie.“

Brzy jsme mluvili o historii samotného Izraele, počínaje čtvrtí, kde se nacházela jednotka pro vyhodnocování snímků, se kterou jsem pracoval: Sarona, známá také jako Německá kolonie. Povíдали jsme

si o britském mandátu a navštívili hotel King David v Jeruzalémě, místo nechvalně známého teroristického útoku, který provedl Menachem Begin, pozdější izraelský premiér a nositel Nobelovy ceny. V době útoku v roce 1946 patřil k teroristické organizaci Irgun. Většina Izraelců by se ale při označení Begina a organizace Irgun přikrčila. „Vidíte,“ řekl můj hostitel, „byl to terorista. Měl hodně společného s Jásirem Arafatem.“ Právě díky této upřímnosti jsem si svého hostitele vážil ještě více.

Při návštěvě muzea Ma'oz Mul 'Aza (pevnost Gazy) v kibucu Kfar Aza jsme debatovali o založení Izraele. A srovnávali izraelské vyprávění o zrození národa pod palbou s palestinskou Nakbou neboli katastrofou, při které byly násilně vysídleny palestinské rodiny z jejich domů. Také jsme byli v blízkosti kibucu Kfar Aza (tento kibuc byl jedním z těch, na které zaútočil Hamás 8. října 2023, přičemž mnoho obyvatel zabili bojovníci Hamásu).

Mluvili jsme o slovech Davida Ben-Guriona, prvního prezidenta Izraele, který řekl: „Kdybych byl arabským vůdcem, nikdy bych nepodepsal smlouvu s Izraelem. Je to normální; vzali jsme jejich zemi. Je pravda, že nám to Bůh slíbil, ale jak by je to mohlo zajímat? Náš Bůh není jejich Bůh. Byl antisemitismus, nacisté, Hitler, Osvětim, ale byla to jejich chyba? Oni vidí jen jednu věc: My jsme přišli a ukradli jejich zemi. Proč by to měli akzeptovat?“

Další citát od Bena Guriona tento bod podtrhuje. “Neignorujme pravdu mezi námi... politicky jsme my ti agresoři a oni se brání,” řekl. “Ta půda jim patří, protože jí oživil, zatímco my sem chceme přijít a usadit se. V jejich očích jim chceme vzít jejich půdu.”

“Měl pravdu,” řekl můj hostitel o Ben-Gurionovi. “Izrael má velmi těžkou historii.”

Důsledky této těžké historie byly pro mého hostitele, jeho rodinu a jeho izraelské spoluobčany velmi existenční. Často mě zvali k němu domů, do malé čtvrti v kopcích mezi Tel Avivem a Jeruzalémem. Tam

se mnou zacházeli s takovou pohostinností, jakou byste očekávali od někoho, s kým sdílíte zvláštní vztah. Když jsme si užívali grilování a poslouchali hudbu, kterou pro nás vybrala jeho dospívající dcera, můj hostitel ukázal na kopce nad jeho čtvrtí, kde v dálce bylo vidět vesnici, která byla podle minaretu mešity se nám jevila jako arabská.

„Tohle je ‚Zelená linie‘,“ řekl a ukázal na kopec. Ta „Zelená linie“ představovala původní hranici Izraele, při založení v roce 1948. Po šestidenní válce v roce 1967 Izrael převzal kontrolu nad oblastí nyní známou jako Západní břeh Jordánu (West Bank, Cisjordanie). Palestinci bojovali za navrácení své země a za to, aby hranice mezi Izraelem a Palestinou opět odpovídala té „Zelené linii“.

“Jsi voják,” řekl. “Tam je to na vyšší poloze.” Znáš riziko pro mou rodinu a mé sousedy, pokud nepřítel obsadí tuto oblast a postaví tam minomet nebo odstřelovač. Všichni bychom zemřeli,“ řekl téměř šeptem, jako by se snažil svá slova skrýt před manželkou a dětmi.

“Potřebujeme mír,” uzavřel můj hostitel. “Mír, který vrátí Palestincům jejich zemi a umožní mé rodině žít beze strachu.”

Jako většina vojenských důstojníků i můj hostitel projevoval jistý nezájem o domácí politiku. Jednou, když jsem seděl v baru, můj hostitel mě upozornil na malého podsaditého muže, který seděl o pár stolů dál. “To je Ehud Barack,” řekl. Barack odešel z IDF na začátku roku 1995 poté, co ukončil svou kariéru jako náčelník generálního štábu. “Nyní vstupuje do světa politiky,” poznamenal můj hostitel. “Teď se musí učit lhát.”

Přestože mi můj hostitel neřekl, do jaké politické skupiny patří (a já se ho na to neptal), byly mi velmi jasné dvě věci. Nejprve obdivoval Itzaka Rabina, bývalého vojáka, který se stal politikem. “Lže jako všichni ostatní,” poznamenal jednou. „Ale on lže ve jménu míru. Mohu to akceptovat.”

A hluboce opovrhoval Benjaminem Netanjahuem. “Zničí Izrael,” varoval můj hostitel. “Zná jen nenávist.”

Během mých mnoha návštěv Izraele byla hrozba terorismu všudypřítomnou realitou. 19. října 1994 – během mé první návštěvy Izraele – se sebevražedný atentátník Hamasu odpálil v autobuse na Dizengoff Street, rušné tepně v Tel Avivu, a zabil 22 lidí. To místo útoku bylo jen pár minut chůze od mého hotelu. 24. července 1995, během mé třetí návštěvy Izraele, se jiný terorista Hamasu odpálil v autobuse na předměstí Tel Avivu Ramat Gan a zabil šest lidí. Při mé čtvrté návštěvě, 21. srpna 1995, zaútočil další sebevražedný atentátník Hamasu na autobus v Ramat Eškol, předměstí Jeruzaléma, a zabil pět lidí.

Dopad těchto útoků na izraelské obyvatelstvo byl jasně pocíťován. Slzy tekly proudem, když truchlili nad mrtvými. Po útoku v červenci 1995 si pamatuji, že mě vyzvedl řidič IDF, aby mě odvezl na schůzku do Kirya, velitelství IDF v centru Tel Avivu. “Je naše schůzka zrušena?” zeptal jsem se. “Ne,” odpověděl ponuře. “Život musí jít dál.”

Dorazili jsme do budovy, kde měl můj hostitel kancelář. Několik vojáků IDF tam pro něj pracovalo. Doprovodili mě do čekárny a nabídli mi čaj. Všiml jsem si, že mají rudé oči a tváře poseté slzami. “Mám se vrátit později?” zeptal jsem se svého hostitele. Zavolal dívky zpět do pokoje. “Scott chce vědět, jestli se má vrátit později,” řekl. “Jaká je vaše odpověď?”

“Pokud se vzdáte, vyhrají teroristé,” odpověděla jedna dívka. „Nikdy se nevzdáme, nikdy. Doufáme, že vy také ne.”

4. listopadu 1995 mě můj hostitel vezl zpět z Kirya do mého hotelu. Projeli jsme Náměstím izraelských králů, velkým veřejným náměstím, kde se často konala politická shromáždění. Na ten večer bylo naplánováno shromáždění – pro-mírové shromáždění organizované příznivci Jicchaka Rabina na podporu mírového procesu v Oslu. Rabin se 28. září 1995 ve Washingtonu setkal s předsedou OOP Jásirem Arafatem, kde oba muži podepsali dohodu Oslo II.

Teroristické útoky Hamasu měly narušit mírový proces v Oslu; Ytzak Rabin zůstal odhodlán dotáhnout proces do konce navzdory silnému domácímu odporu jeho hlavního rivala Benjamina Netanjahua.

Netanjahu mobilizoval pravicové židovské náboženské extremisty ke své věci a obvinil Rabina, že se vzdaluje židovské tradici a hodnotám. Netanjahuovy činy však přesahovaly prostou politickou rétoriku a vyústily v politické násilí. V březnu 1994 byl pravicovou náboženskou skupinou Kahane Chai zorganizován protestní pochod poblíž města Ra'anana, severně od Tel Avivu. Netanjahu pochodoval v čele protestu Kahane Chai; za ním byla nesena rakev s nápisem „Rabin je důvodem smrti sionismu“. 5. října 1995 – v den, kdy izraelský Kneset hlasoval pro Oslo II – Netanjahu zorganizoval protishromáždění se 100 000 účastníky. Netanjahu povzbudil dav, který skandoval „Smrt Rabinovi“.

“Slyšel jsem, že dnes večer si vyrazíš s přáteli,” řekl můj hostitel. Měl jsem plány na večeři. “Nepřibližujte se k tomuto místu,” poradil můj hostitel. „Rabin tu dnes večer přednáší projev a je vysoká pravděpodobnost, že dojde k násilí. Měl by ten projev zrušit,“ pokračoval můj hostitel. “Příliš mnoho lidí mu chce ublížit a je zde příliš mnoho příležitostí, jak mu ublížit.”

Toho večera, krátce po 21:30, jsme s mými dvěma přáteli, jejich snoubenci a já právě dostali jídlo, když před námi stál majitel restaurace. “Ytzak Rabin byl zastřelen,” řekla a po tvářích jí stékaly slzy. „Byl převezen do nemocnice. Potřebuje naše modlitby.”

Všichni beze slova vstali od svých stolů a odešli z restaurace. Účty nebyly zaplacené. Moji spolustolovníci mě vysadili v hotelu, kde poslouchali rádio a informovali mě o nejnovějších zprávách.

Shromáždění přilákalo 100.000 lidí a Rabin pronesl vzrušující projev. “Vždy jsem věřil, že většina lidí chce mír,” řekl davu, “a jsou ochotni riskovat, aby ho dosáhli.”

Pravicově věřící Žid, který se domníval, že jednal na příkaz rabína zabít Rabina za zradu Izraele, stiskl spoušť zbraně, která připravila Rabina o život. Rabinova smrt byla oznámena ve 23:15. Z mého hotelového pokoje, kde jsem sledoval oznámení v televizi, jsem slyšel pláč žen v pokojích vedle mě a na ulicích pod nimi.

Ten 5. listopad byl státním dnem smutku. Následující den, 6. listopadu, Izrael pohřbil svého zabitého vůdce.

7. listopadu mě řidič v hale odvezl do Kirya. Můj hostitel a jeho vojáci byli zpátky v práci. O dva dny později, 9. listopadu, vybaven zpravodajskými informacemi, které Izraelci shromáždili o zásilce naváděcích a kontrolních zařízení raket z Ruska do Jordánska, kde měla být přesunuta do Iráku. Přejel jsem Allenbyho most oddělující Izrael od Jordánska, kde mě vyzvedli jordánští bezpečnostní důstojníci. Ten večer jsem se setkal s Ali Shukrim, šéfem soukromé kanceláře jordánského krále, a přesvědčil jsem jeho a šéfa jordánských zpravodajských služeb, aby provedli nálet na sklad, o němž Izraelci věřili, že jsou tam uloženy součásti raket. Nálet byl proveden a bylo zabaveno několik stovek naváděcích a kontrolních zařízení, která měla být příští den odeslána do Iráku.

Další noc, když jsem ve tmě čekal na přechod zpět do Izraele, jsem přemýšlel o houževnatosti svých izraelských hostitelů. Nevzdali to, pomyslel jsem si.

My jsme to nevzdali.

Abych ukázal míru muže, který byl mým hostitelem, vylíčil jsem příběh, který mi Ali Shukri vyprávěl, když jsme čekali, až se vrátí výsledky nájezdu, o jeho otci, bohatém Palestinci z města Jaffa, vedle moderního Tel Avivu. Ulice byla pojmenována po jeho otci a on se zeptal, jestli bych ji mohl jít navštívit v jeho jménu. Řekl jsem svému hostiteli o žádosti a bez váhání jsme nasedli do jeho auta a prozkoumali starou Jaffu. Všechny ulice byly změněny na hebrejské

názvy, ale můj hostitel oslovil několik starších lidí a zeptal se, zda si někdo pamatuje staré názvy ulic. Udělali to a brzy jsme se ocitli na procházce po dobře osvětleném bulváru.

“Rád bych věřil, že Ytzak Rabin by chtěl, aby Ali Shukri mohl sám chodit touto ulicí,” poznamenal můj hostitel. “Možná dokonce žít v jeho rodinném domě.”

Pokračovali jsme dál tichou ulicí, sami ve svých myšlenkách.

A 5. ledna 1996 izraelské bezpečnostní síly zavraždily Yahyu Ayyashe, aktivistu Hamasu známého jako „Inženýr“. Ayyash byl hlavním konstruktérem bomb Hamasu a jeho bomby byly zodpovědné za většinu teroristických útoků, které Hamás provedl proti Izraeli. To jeho zabití vyvolalo násilnou reakci Hamasu, který v následujících týdnech a měsících rozpoutal kampaň teroru proti izraelskému lidu, zabil 55 lidí a stovky zranil. Celý národ byl otřesen a to přispělo ke zvolení Benjamina Netanjahua premiérem v parlamentních volbách 29. května 1996.

Můj pracovní vztah s Moshe Ya'alonem, novým vůdcem AMAN, byl tak blízký, jak se dalo jen přát. A Izrael šel nad rámec toho, aby zajistil, že bude splněna každá moje žádost o pomoc. A výsledky byly nepopiratelné – když jsem v roce 1994 zahájil svůj vztah s izraelskou rozvědkou, byl Irák na prvním místě Amanova seznamu hrozeb pro Izrael. Do roku 1998 se Irák propadl na páté místo za domácí pravicový extremismus, Írán, Hizballáh a Hamás. Tato změna byla způsobena spoluprací UNSCOM a Izraele vedoucí k pochopení skutečných schopností iráckých zbraní hromadného ničení.

Avšak v roce 1998 byl tento vztah, který jsme s hostitelem tak pečlivě pěstovali od našich prvních setkání v říjnu 1994, náhle přerušeno. Pod tlakem Spojených států Izrael ukončil své zpravodajské vztahy s UNSCOM. O dva měsíce později jsem rezignoval na UNSCOM, protože jsem již nebyl schopen plnit svou

odzbrojovací misi. Navzdory náhlému ukončení mého profesionálního vztahu s izraelskou vládou jsem si vždy ponechal ve svém srdci slabost pro izraelský lid, a tedy i pro izraelský národ. I když jsem musel přiznat, že ty výsledky tvrdé práce, kterou jsme s mými izraelskými kolegy tak pilně vykonali, založené na zpravodajských informacích dokazujících, že profil hrozeb Iráku se zmenšil. Ale Irák byl znovu povýšen do stavu hrozby hodný války. A neobviňoval jsem za to Izrael jako celek, ale jednotlivé zúčastněné Izraelce, zvláště muže, který nahradil Jicchaka Rabina ve funkci izraelského premiéra, Benjamina Netanjahua.

Netanjahuova neschopnost jak politický vůdce vedla k tomu, že byl v roce 1999 odvolán z úřadu a nahrazen Ehudem Barackem (který se zjevně naučil lhát v míře dostatečné pro práci izraelského politika). V září 2002 Netanjahu svědčil před americkým Kongresem o iráckém programu jaderných zbraní. Ačkoli to udělal jako soukromý občan, jeho postavení bývalého premiéra dodalo jeho slovům důvěryhodnost, kterou si nezasloužili.

“Není pochyb o tom, že Saddám hledá a podporuje vývoj jaderných zbraní,” řekl Netanjahu. “Jakmile bude mít Saddám jaderné zbraně, teroristická síť bude mít jaderné zbraně.”

Netanjahuovy komentáře byly v přímém rozporu se zjištěními, ke kterým dospěli moji izraelští kolegové a já – zjištění sdílená také Mezinárodní agenturou pro atomovou energii, která je zodpovědná za dohled nad likvidací iráckého jaderného programu – že irácký jaderný program byl odstraněn a že se nenašly žádné důkazy o jeho obnově.

Netanjahuovým úkolem však nebylo říkat pravdu o iráckém jaderném programu, ale využít strach živený přízrakem irácké jaderné zbraně k ospravedlnění války proti Iráku, která by odstavila Saddáma Husajna. “Pokud odstraníte Saddáma, Saddámův režim, garantuji vám, že to bude mít obrovský pozitivní dopad na region,”

řekl Netanjahu svému zaujatému publiku v Kongresu. “A myslím si, že lidé sedící hned vedle v Íránu, mladí lidé a mnoho dalších, řeknou, že čas pro takové režimy, pro takové despoty skončil.”

Když se dnes podíváme zpět na strašné důsledky americké nelegální invaze a okupace Iráku, na íránský režim pevně zakořeněný za jaderným programem, který nezmizí, je jasné, že Netanjahu se ve všem mýlil. Ale to byl jeho modus operandi od začátku – přehánění a lhaní o hrozbě pro Izrael, aby ospravedlnil vojenské akce, které vždy končí katastrofou.

V letech mezi mojí rezignací z Unscm a začátkem americké invaze do Iráku jsem často cestoval do Washingtonu, kde jsem se snažil setkat se se zástupci a senátory obou stran, abych je poučil o faktech o iráckých zbraních hromadného ničení. Na každém kroku mě sledovaly týmy z American Israel Public Affairs Committee, zkráceně Aipac. Jakmile jsem opustil kancelář voleného úředníka, tým Aipac vstoupil do místnosti a připomněl osobě, kdo vystavuje šeky pro financování jejich znovuzvolení.

Léta později jsem viděl video z roku 2001, kde se Netanjahu chlubil, jak snadné bylo ovládnout Spojené státy. Dokonce věděl, že mu projde otevřená sabotáž největšího dědictví Ytzaka Rabina – dohod z Osla, vědou, že USA by to vzdaly. “Nebál jsem se postavit Clintonovi,” chlubil se Netanjahu. „Vím, co je Amerika. Amerika je něco, co lze snadno posunout. Dá se posunout správným směrem.”

Amerika tedy šla do války proti Iráku kvůli Izraeli – kvůli lžím, které Netanjahu řekl, a kvůli izraelské manipulaci s Kongresem USA prostřednictvím jeho amerického místodržícího AIPAC.

Říct, že jsem byl naštvaný na Izrael za zasahování do americké zahraniční a národní bezpečnostní politiky, je podcenění. Přesto jsem byl i nadále na straně Izraele.

V listopadu 2006 jsem měl přednášku na School of International Affairs na Kolumbijské univerzitě. Tématem byl íránský jaderný program. Na začátku svých poznámek jsem oslovil to, čemuž jsem říkal „slon v místnosti“: „Izrael“. Řekl jsem, že Izrael je blízkým spojencem Spojených států, a pokud dojde k tlaku a Izrael a Írán se obrátí proti sobě, izraelské „legitimní obavy o národní bezpečnost“ jsou naše a mohly by dokonce vést k válce. Moje podpora však nebyla bezpodmínečná – na rozdíl od Clintonovy administrativy jsem se nenechal snadno ovlivnit. „Izrael,” řekl jsem, “je opilý arogantností, arogancí a mocí.” Držím se starého rčení: ‘Přátelé nenechají přátele řídit opilé’. Proto věřím, že jako přátelé Izraele máme zodpovědnost vytáhnout klíčky ze zapalování a zastavit autobus, který řídíte, jinak zamíří přímo do útesu.“

V té době mě velmi znepokojovalo, že Izrael opakuje své činy před válkou v Iráku falšováním zpravodajských informací a šířením falešných narativů v Kongresu a mezinárodních orgánech, jako je Mezinárodní agentura pro atomovou energii (MAAE).

Ale také něco jiného ve mně hlodalo.

V září 1997 zpackal jeden izraelský tým pokus o atentát na vysokého vůdce Hamasu v jordánském hlavním městě Ammánu. Otrávil cílovou osobu Khaleda Maschala, což ale bylo zachyceno Maschalovými bodyguardy, než stačily uniknout. Rozzlobený jordánský král požadoval, aby Izrael poskytl protijed na použitý jed výměnou za zajaté izraelské agenty. Záležitost byla vyřešena, ale pro Izrael byla velmi zahanbující.

Benjamin Netanjahu nařídil vraždu Khaleda Maschala, řekl mi můj hostitel.

“To se dalo čekat,” odpověděl jsem.

“Je to tak?” zeptal se můj hostitel. “Víte, že Hamas byl založen Izraelem?”

To mě nadchlo. Vzali mě do muzea v Kirya, kde byly vystaveny zbraně, uniformy a další předměty zajaté teroristy z Hamasu. Během mého působení v Izraeli se Hamas dopustil četných zvěrstev na izraelském lidu. Viděl jsem je jako nepřátele Izraele. A teď mi bylo řečeno, že Izrael se podílel na založení Hamasu. Můj hostitel mi vysvětlil, že záměrem bylo vytvořit politický rozkol v palestinském politickém vedení a oslabit moc a vliv organizace Fatah Jásira Arafata. To se jim zřejmě povedlo. Ale násilná reakce Hamasu na dohody z Osla přiměla Izrael k přehodnocení tohoto vztahu a Izrael se brzy ocitl v otevřené válce s Hamasem.

Byl jsem připraven odepsat spojení Izrael-Hamas jako politický experiment, který se pokazil. V roce 2006 to ale vypadalo, jako by Izrael Hamásu odpustil jeho násilnou minulost a vytvořil podmínky pro to, aby získal většinu křesel v palestinském parlamentu. V roce 2007 se vztahy mezi Hamasem a Fatahem dále rozpadly, což vedlo k občanské válce mezi oběma frakcemi, která rozdělila Palestinu na dvě poloviny – jednu vedenou Fatahem na Západním břehu, druhou vedenou Hamasem, operující v Gaze.

Později se ukázalo, že tento vnitřní konflikt mezi Palestinci zorganizoval Izrael, aby rozdělil a oslabil palestinskou politiku a dal Izraeli příležitost zlepšit vztahy s Fatahem v duchu: Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.

Během příští jeden a půl dekády jsem sledoval, jak Izrael proměnil svou kontrolu nad Fatahem a své nepřátelství vůči Hamásu v cyklus nikdy nekončícího násilí, které vždy skončilo tím, že palestinská strana učinila další kompromisy, které vedly k dalším územním ztrátám – a dalším ztraceným životům. Konflikty v Gaze v letech 2014 a 2021 byly symbolem násilí proti tamnímu palestinskému civilnímu obyvatelstvu, násilí, které bylo na Západě z velké části ignorováno, protože lidé se stali imunními vůči pohledu na mrtvé palestinské děti.

Poté, co Hamas 8. října 2023 zaútočil na Izrael, mé srdce a mozek mi reflexivně řekly, že musím stát při Izraeli, když na toto zvěrstvo odpoví.

Ale pak jsem sledoval, jak izraelští generálové a politici otevřeně obhajují válečné zločiny v národní televizi, nazývají Palestince „zvířaty“ a obhajují jejich likvidaci.

Sledoval jsem, jak Izraelci lhali o povaze útoků Hamásu a proměnili bezchybný útok na řadu militarizovaných osad a vojenských základen, včetně otevřeného koncentračního tábora v Gaze, ve vyprávění o nekontrolované krvežíznivosti, kterou poté šířila vstřícná masová média, předáno důvěřivému západnímu publiku.

Sledoval jsem, jak svět reaguje na šok způsobený fikcí čtyřiceti s'atých izraelských nemluvňat, zatímco se mlčelo o skutečné smrti téměř 400 palestinských dětí zabitých – ne, zavražděných – izraelskými nálety.

A rozhodl jsem se, že již nemohu být na straně Izraele.

O palestinskou věc jsem se začal zajímat až v pozdním věku. Byl jsem příliš ponořen do izraelské ságy, příliš jsem se věnoval izraelské představitivosti, než abych viděl les kvůli stromům. Byl jsem příliš zaneprázdněn nenávisť k Hamásu, než abych si uvědomil, že bych měl místo toho nenávidět to, co umožnilo Hamásu spáchat zločiny, které spáchali za poslední čtyři desetiletí.

Byl jsem prostě slepý k tragédii palestinského lidu.

Dnes vím, že jediná skutečná oběť v izraelských dějinách (kromě dětí ze všech společenských vrstev, které jsou zapleteny do tragických událostí, které jim vnutili dospělí, kteří tvrdí, že pracují pro světlou budoucnost, ale pouze smrt a přinášejí zkázu) je palestinský lid.

Přínejmenším ti otcové-zakladatelé Izraele byli dostatečně upřímní, aby to uznali.

Dnešní sionisté postrádají morální charakter, aby připustili, že Izrael lze budovat a udržovat pouze na úkor životaschopné, svobodné a nezávislé Palestiny, že pokud existuje sionistický Izrael, Izrael nikdy nedovolí existenci takové Palestiny, nikdy nebude existovat nezávislá Palestina.

Hříchy otců jsou skutečné, zvláště pokud jde o izraelské otce zakladatele a on zločiny, které spáchali na palestinském lidu. Moshe Dayan to přiznal. Stejně tak David Ben-Gurion. Byli to muži, kteří měli zásadní chyby ve svých ideologiích a motivacích, ale byli upřímní.

Benjamin Netanjahu a jeho současní izraelští kolegové, bez ohledu na svou politickou příslušnost, takovou integritu nemají. Jsou to nenapravitelní lháři, muži a ženy, kteří slibují jednu věc a pak dělají druhou, pokud jde o budoucnost Palestiny, zatímco vedou Izrael na cestu permanentní války.

Přišel jsem pozdě k palestinské věci, ale teď, když jsem kde jsem, mohu říci toto: nejlepší způsob, jak porazit Hamás i sionistický Izrael, je podporovat svobodný a nezávislý palestinský stát.

Nikdy jsem nebyl na straně Hamasu a nikdy nebudu.

Jednou jsem byl na straně Izraele, ale už to už nikdy nebudu.

Po čtyři desetiletí se spoluvina mezi Izraelem a Hamasem odvíjela tragicky, přičemž každá strana hlásala svou touhu zničit druhou, a přesto každá zná strašnou pravdu, že jedna bez druhé nemůže existovat.

Z izraelsko-palestinského problému se stal nikdy nekončící cyklus násilí, které se živí bolestí a utrpením palestinského lidu. Je čas ukončit tento koloběh.

Od této chvíle budu vždy stát na straně palestinského lidu, ve víře, že jediná cesta k míru na Blízkém východě vede přes životaschopný palestinský stát s hlavním městem pevně a navždy zakotveným ve

východním Jeruzalémě.

Tímto způsobem je Hamás odstraněn od moci jako teroristická organizace – legitimní palestinský stát eliminuje neustálý konflikt, ke kterému Hamás přispívá a který je ospravedlněn snahou o legitimní palestinský stát, jehož existenci sionistický Izrael nikdy nedovolí.

Legitimní palestinský stát delegitimizuje myšlenku sionistické izraelské entity, která z definice může existovat pouze prostřednictvím neustálého vykořisťování palestinského lidu. Benjamin Netanjahu dokázal udržet moderní verzi sionistického izraelského státu tím, že vyvolal strach prostřednictvím nekonečného cyklu násilí vycházejícího z Hamásu.

Odstraňte hrozbu Hamasu a sionistický Izrael již nebude moci zaslepovat občany Izraele a svět vůči realitě současné existence Izraele podobného apartheidu. Základní humanita donutí sionistický Izrael, aby se zbavil své sionistické ideologie, stejně jako se apartheid Jižní Afriky zbavil svého ošklivého dědictví bílé nadvlády. Postsionistický Izrael se bude muset naučit mírové a prosperující soužití se svými nežidovskými sousedy, nikoli jako koloniální apartheidní stát, ale jako rovnocenní partneři v experimentu kolektivního života lidí, kteří nazývají Svatou zemi svým domovem.

Stojím na straně Palestiny, protože chci žít ve světě, kde už děti nebudou vytahovány z krve potřísněného nábytku povalujícího se v kibucu vyplněném ozbrojenci Hamásu nebo rozbíjeny a očerněny z pozůstatků domu zničeného izraelskými bombami.

Stojím na straně Palestiny, protože se zastávám dětí Izraele a Palestiny. A dobře si uvědomuji, že jediná šance na budoucnost, ve které budou moci žít spolu jako sousedé v míru a ne jako nepřátelé ve válce, je existence svobodné a nezávislé Palestiny.

zdroj email JaM

sdíletj na

